

Nebojša Pop Tasić

Viva la vulva

Liki:

Belinda

Gloria

Doli

(BELINDA, DOLI in GLORIA pridejo na oder; tišina; tišina traja toliko časa, dokler jim ne postane malce nerodno)

BELINDA: Nekaj bi morale povedati ...

DOLI: Lahko rečem, da mi je prijateljica ... da, prijateljica ...

GLORIA: Biti nekomu prijateljica, ah, to pomeni marsikaj. Jaz lahko rečem, da jo poznam tako, kot poznam samo sebe. Ampak, kdo lahko trdi, da sebe pozna do potankosti.

BELINDA: Oh, v tem poznavanju nas samih se tako radi lažemo in namenoma motimo, da je veselje.

GLORIA: Skupaj sva srečni ali nesrečni, deliva trpljenje ali užitek, ljubiva in sovraživa ... Včasih jo tako ljubim, da bi za njo lahko umrla.

BELINDA: Včasih pa jo tako močno sovražim, da ne morem zaradi tega niti jokati.

GLORIA: Ponosna sem, tako sem ponosna nanjo.

BELINDA: Včasih me razjeda, jezi in grize. Včasih me je sram, tako sram zaradi njene lahkovernosti ...

GLORIA: Blizu sva si in ta bližina je včasih polna občudovanja, nežnosti, sočutja in ljubezni.

BELINDA: Ponavadi je tiho, kot nekdo, ki je doma in se noče oglasiti na trkanje na vratih. Včasih je sramežljiva kot deklica, ki se ustraši gostov in se noče pokazati; skriva se pod mizo in od tam opazuje neznance.

GLORIA: Včasih je skrivnostna kot dišeča roža, ki pred nosom neznanca zapre svoj cvet in upa, da jo bo neznanec vohal tako dolgo, dokler se ne bo znova odprla ...

BELINDA: Zelo rada hrepeni po nemogočem in pravljicnem; bel konj in na konju on; maharadža iz daljne dežele, ki s hrbta velikanske kamele s svojim prodornim pogledom v gruči ljudi opazi (mogoče bi bilo bolj natančno reči – zasluti) - njo; južnoameriški princ, če jih je še kaj ostalo, potomec stare indijanske kraljevske družine, Aztek, Maj ali Toltek, vseeno, ki, med svojim plesom za klicanje boga dežja zasliši njeno vzdihovanje, jo prime za roko in odpelje na vrh neke piramide od koder opazujeta sončni zahod nad pragozdom, potem pa v njegovih razkošnih sobanah skupaj lupita banane; ali pa vsaj pesnik, še neodkrit genij, nesrečnež, ki ga ona osreči in postane njegova muza ...

Njeno hrepenenje je izpopolnjeno do te mere, da ji v resnični situaciji, ko do tega pride, glas hrepi, potem pa obnemi in ona otrpne, postane kot prestrašena srna, napeta in pozorna na vsako malenkost; zaradi tega je pogosto razočarana, kajti nihče se ne more približati njenim sanjam.

GLORIA: No, skoraj nihče. Dogajalo se je, dogajalo se je, da je srečala nekoga, ki bi bil blizu njeni sanjski podobi, in če odštejemo belega konja in na konju njega, maharadžo na kameli in južnoameriškega princa z banano, nam ostane pesnik ali vsaj pesniška duša, za katero se je pozneje izkazalo, da ni neodkrit genij temveč neodkrit bedak, pokvarjenec, igralec ali kaj podobnega. Zato se je navadila na svoje fantazije, ki so postale njeno trpljenje in njena tolažba.

BELINDA: Včasih si tako močno želi, da bi prišel od nikoder ali pa naravnost iz poezije, medtem ko jaz v kuhinji režem čebulo in paradižnik, da bi prišel neslišno, od zadaj, kot božanski oblak, ki se spremeni v samega boga, kar tam v kuhinji, medtem ko jaz švedno na drobno režem solato, ona pa hrepeni tako močno, da začne jokati in drgetati od strahu in vznemirjenja, bog od zadaj pa jo molče objema in njegov molk in objem sta čista poezija življenja ...

GLORIA: Seveda, jaz sočustvujem z vsemi njenimi željami. Saj sva prijateljici. In če bi njo dohitel kak princ, indijanec ali poet, bi dohitel tudi mene. Včasih se skregava zaradi kakšne izpuščene priložnosti. Kajti medve sva neločljivi in skupaj sanjava in hrepeniva v daljavo. Skupaj vzdihujeva in se tolaživa in, kot sem že omenila, reževa solato življenja medtem ko se zunaj pripravlja dež ...

DOLI: O njej veliko govorijo, a je malo tega res. Tudi jaz bi lahko marsikaj rekla o njej. Ampak, da je sramežljiva, tega ne bi rekla.

Če se skriva, se skriva samo zato, da bi pritegnila pozornost.

Če je sramežljiva ali celo prestrašena, je to samo zaradi tega, da bi vlila pogum tistemu, ki jo išče.

Fantazira, seveda, ampak svoje sanje rada usresniči.

Rada je iskrena. In ko je najbolj iskrena, jo zmerjajo, marsikdo reče, da je sprijenka.

Pretkana je, a ni zvita.

Skromna je iz nečimrnosti.

Sebična je ko se razdaja vsem. Požrtvovalna je, ko se ne daje nikomur.

Rada se igra, ker je rada premagana, a ko jo premagaš, je ona zmagovalec.

Kruta je in zato ne mara krutosti.

Ko je zaprta, jo hočejo osvoboditi. Kdor jo osvobodi, bi jo rad zaprl.

Kolikor jo jaz poznam, nikoli ni čakala na dež. Ne, ona je tista, ki si ga ustvari. In ko začne deževati po njej, nikoli ne odpre marele, če veste kaj mislim ...

Ah, mrha je to, ki lahko iz natararja naredi kralja. In iz kralja – natararja.

Mogoče zveni smešno, ampak kdor jo je ljubil, se je kesal. Pa tudi tisti, ki je ni ljubil, se je kesal.

BELINDA: Poslušajta, nekaj vama moram povedat ...

GLORIA: Se pogovarjamo o isti osebi?

BELINDA: Osebi?

DOLI: Osebi?

GLORIA: Osebi. Kaj je tu čudnega?

BELINDA: Ne vem, Gloria. Nikoli nisem razmišljala na ta način.

GLORIA: Zna reči – JA?

BELINDA: Ja, mislim, da zna.

GLORIA: Zna reči – NE?

BELINDA: Tudi to zna.

GLORIA: No, zame je nekdo, ki zna reči ne in ja, oseba.

DOLI: Oh, zna ona veliko več kot samo ne in da. Včasih reče – ja, ja, ja, ja, ja, jaaaaa ...

BELINDA: Ali pa: Ne, ne, ne, ne in ne.

GLORIA: (Belindi) Včasih reče – mogoče, ljubica. Sploh pa, govori veliko več, kot jo mi slišimo. A se spomniš kdaj si se prvič z njo pogovarjala?

BELINDA: Meni je nerodno govoriti o tem. Naj ti Doli pove.

GLORIA: Daj, no, Belinda ... Če se z njo ne pogovarjaš in ji ne dovoliš govoriti, te bo pozabila. Rekla bo: Belinda? Kdo pa je sploh Belinda?

BELINDA: Vseeno mi je nerodno. Če se z njo pogovarjam, ponavadi šepetam. Ti povej prva, Doli.

DOLI: Oh, jaz se z njo pogovarjam tako, da kričim. In ona kriči name.

BELINDA: Sta v tako slabih odnosih?

DOLI: (se razkošno zasmеji) Ne, kričiva od veselja.

GLORIA: Dobro nehaj. Zdaj ni treba tako kričat. No, kdaj si se prvič z njo pogovarjala?

DOLI: Ko sem bila stara ... približno tri leta. Ampak takrat je nič nisem razumela. Guncala sem se, pač kot se otroci guncajo, saj veš ... na stolu, na kavču, na tleh, skratka kjerkoli sem sedela sem se guncala in ona se mi je smejala in kričala kot ... kot otrok, ki čofota v vodi. Potem mi je mama rekla, naj se neham kar naprej guncat, ker to ni lepo.

GLORIA: (hudomušna beseda) Saj ti je prav povedala.

BELINDA: (resna beseda) Jaz ti lahko ponovim – nehaj se nenehno guncat, ker ti bo postalo dolgčas.

DOLI: Meni ni guncanje nikoli dolgčas. Prav nasprotno – ko mi je dolgčas, se pač grem guncat.

BELINDA: (zamrmra) Guncvetka ...

DOLI: Kaj, kaj si rekla?

BELINDA: Nič.

DOLI: Ti bi se tudi guncala, a so vse gugalnice zasedene.

BELINDA: (ponosno, užaljeno) Ti pa veš.

DOLI: Če pa si ne upaš z njo niti pogovarjati. A jo sploh imaš?

BELINDA: Seveda jo imam.

DOLI: In? Kako ji rečeš?

BELINDA: Kaj te briga.

GLORIA: Nehajta, prosim.

BELINDA: (tiho) Ici bici.

GLORIA: Kako?

BELINDA: Ici bici.

DOLI: (smeh) Kaj pa to pomeni?!

BELINDA: Tako ji rečem.

DOLI: Ici bici?! Oh, Belinda, ti ne boš nikoli odrasla.

BELINDA: Ti pa upaš, da ne boš nikoli odrasla. Pa boš. Še postarala se boš.

GLORIA: To je tako luškano, tako nedolžno. Ici bici. Mična gospodična.

DOLI: (ironično) Dična gospa.

GLORIA: Pa to z guncanjem je zanimivo, Doli. A veš, da sem se jaz z njo prvič pogovarjala na gugalnici. Bila sem na otroškem igrišču. Sama. Verjetno je bilo spomladi, ker je trava bila visoka. Veter je šumel. Sedela sem se na gugalnici, in se gugala vedno višje, vedno višje. Ko sem poletela najvišje, je na igrišče prišel Damjan. V njega sem takrat bila zaljubljena. Stal je in me gledal, jaz pa sem letala gor in dol. Pri njegovih nogah sem zagledala majhno kačo, ki je z dvignjenim trupom in glavo visoko v zraku plesala ob njegovih nogah. Všeč mi je bilo kako je plesala v ritmu mojega guganja. Smejala sem se, ker me je spodaj žgečkal. Ugotovila sem, da je med mojimi nogami nekdo, ki se smeji na ves glas in da me njen smeh žgečka. Potem se je začela krohotati in ta krohot je bil vedno globlji in globlji. Smejala se je tako, da me je stresalo, vse dokler se nisem se zbudila. (ker je opazila, da se Doli ob njeni zgodbi dolgočasi, naredi pavzo, se smehlja v zadregi) Poslušaj, Doli, Belinda je hotela nekaj povedati, kar je tudi v zvezi ...

DOLI: To je res srčkano. Gugalnica, kačica, gor in dol, le doktor Freud manjka ... No, kaj pa ti, Belinda?

BELINDA: Televizija.

DOLI: Kaj?

BELINDA: (sramežljiva beseda) Televizija. Bilo je pozno zvečer. Morala bi že spat. Skozi hodnik sem se prikradla do vrat dnevne sobe. Starši so gledali nek film po televiziji. Ne vem za kaj je šlo v filmu. Vem le, da sta se en moški in ena ženska objemala, poljubljala in vzdihovala. Nekaj časa sem gledala, ko me je prijelo lulat. Hitro sem se odplazila do WC-ja in ko sem se hotela polulat, nič ni steklo. Vrnila sem se nazaj na hodnik in gledala naprej. Pa me je spet prijelo lulat. Močno. In sem spet šla nazaj na WC, pa nič ni teklo.

DOLI: In?

BELINDA: Nič. To je to. Tiščalo me je lulat, pa nisem mogla.

DOLI: Zdi se mi, da se pri tebi od takrat nič ni spremenilo. Tišči te, pa ne moreš.

GLORIA: Doli, prosim te, ne bodi nesramna.

DOLI: Saj nisem nesramna! Pomagati ji hočem.

BELINDA: Pomagaj, če te prosim za pomoč.

DOLI: O.K. Saj sva prijateljici. Skrbi me pač.

BELINDA: Skrbi zase.

DOLI: Zase že dobro skrbim in se mi zdi, da ni nič narobe, če hočem pomagati.

BELINDA: Sovražiš me.

DOLI: Ne, ni res! Ti sebe sovražiš. NJO sovražiš.

BELINDA: Ne, pa ni res. Nekoč, ko sem bila dekle sem sovražila svoje prsi, svojo zadnjico, svoja stegna, njo pa sem sovražila še najbolj. Zdaj pa ...

DOLI: No, pa je res.

BELINDA: Ne, ni res. Zdelo se mi je neopisljivo grda. Ko sem jo prvič zagledala, sem si zaželela, da je ne bi bilo. Na bruhanje mi je šlo. Smilil se mi je vsak, ki je moral – iti tja dol. Ampak ...

DOLI: No, pa je res.

BELINDA: Ne, ni.

GLORIA: Doli, pusti jo, naj pove do konca.

DOLI: Prav.

BELINDA: Ta svoj prav si lahko zatakneš v rit.

DOLI: Z veseljem.

GLORIA: Zdaj sta obe nesramni. Če jo res sovraži, Doli, potem jo ti s svojim obnašanjem hočeš prisiliti, da jo sovraži še bolj.

BELINDA: Zakaj pa so prijateljice ...

GLORIA: (jezna beseda) Zato, da te prisilijo, da poveš resnico, Belinda. Ti pa se obnašaš kot ... žalostna vrba. Jaz sem se tudi bala in sovražila, pa se ne več. Zase sem mislila, da sem grda in sem zato bila nesrečna. Pa nisem več. In to je pomembno – da nisem več. No, povej že enkrat ...

BELINDA: Saj hočem povedati resnico ... in to, da nisem več.

DOLI: Oprosti, Belinda. No, pa si jo vzljubila?

BELINDA: Sem. Ampak za to niso dovolj prijateljice. Za to potrebuješ prijatelje.

GLORIA: (presenečeno-užaljena beseda) A tako?

DOLI: Vau! Povej, povej, res me zanima.

BELINDA: Torej, nekoč sem sovražila svoje prsi, stegna, zadnjico ... njo pa še najbolj. Da bi to nekako preživela, sem se začela pretvarjati, da je ONA nekaj drugega. Predstavljala sem si pohištvo – udobno in toplo žimnico napolnjeno z bombažem, majhno žametno zofo, preprogo iz leopardove kože – ali pa ljubke reči – svilen robec, oblazinjeno posodo, ali minijaturno pokrajino, kristalno čisto jezero ali vlažno pokrajino kot ljubljansko barje. Tako sem se navadila na svojo domišljijo, da sem kmalu pozabila, da jo imam. Ko sva bili z moškim, sem si predstavljala, da je v rokavici, ki je obrobljena s krznom ali v kitajski vazi.

Takrat sem srečala Mitjo.

GLORIA: Mitjo?

BELINDA: Mitjo. Mitja je bil najbolj navaden tip, ki sem ga srečala. Bil je suh, visok in vedno je nosil rumenkasto rjave obleke. Ni maral pekoče hrane. Ni ga zanimalo seksi spodnje perilo. Poletja je preživel v Radovljici. Ni delil svojih čustev. Ni imel nobenih posebnih problemov ali »zadev«. Ni bil ne zabaven ne skrivnosten. Ni bil zloben in nedosegljiv. Ni se ukvarjal s samim seboj in ni bil karizmatičen. Avta ni vozil prehitro. Skratka, nisem bila očarana. Zlahka bi ga pogrešala v življenju, če

ne bi na avtobusni postaji pobral nekaj kovancev, ki so mi padli na tla. Ko mi je dajal kovance nazaj in se je njegova roka slučajno dotaknila moje, se je nekaj zgodilo.

(naredi pavzo, iz torbice izvleče robček in se usekne)

DOLI: Hmja, začetek ni bogvekako obetaven. Upam, da bo konec bolj razburljiv.

GLORIA: In?! In?!

BELINDA: Prvič, ko sva ostala sama, mi je rekel, da me mora – videti. Glas mu je zvenel čudno. Prižgal je luč in rekel, da je pripravljen. Začel me je slačiti, medtem pa je šepetal: »Kje si? Kje se skrivaš?« Ko me je celo slekel, me je začel gledati, ampak niti enkrat me ni pogledal v obraz. Ogledoval si je moja ramena, prsi, boke, bedra, roke, stopala in se na koncu ustavil na – njej. O bog, kako me je bilo sram. Hotela sem bruhat in potem umret. On pa je gledal in gledal.

DOLI: Gledal? Samo gledal?

BELINDA: Izkazalo se je, da Mitja obožuje – njo, osovraženo. Bil je poznavalec. Zaljubljen je bil v njen – videz. Rad jo je gledal. moj kos pohoštva, moj pejzaž, moje barje. Zgodil se je čudež. Gledal me je in ogledoval celo uro, kot da bi preučeval nekakšno karto ali Luno. Končno se je zazrl v moje oči in bilo je, kot da bi v njih spet videl – njo. Bil je zadihan in obraz se mu je spremenil. Dobil je čuden pogled – pogled lačne in prekrasne zveri. Jaz sem gledala njega kako me ogleduje, sope, se smehlja in vzdihuje. Postala sem vlažna in vzneta. Sebe sem začela gledati tako, kot me on vidi. Bila sem lepa in sladka – kot slikarska mojstrovina ali ... slap. Postala sem napeta in ponosna. On jo je ljubil in poljubljal. Poznal je njeno rahločutnost, užival v njenem okusu, vonju in skozi njegov užitek sem jo spoznala tudi jaz. Vzljubila sem jo. Izgubil se je v njej in jaz sem se izgubila z njim. (se izgubi v zgodbi, zaspi v njej)

DOLI: Vau! To pa je bilo lepo.

(premolk)

GLORIA: (potuhnjena beseda) Ja, kot Andersenova pravljica. Ampak, Belinda je v bistvu hotela povedati ...

DOLI: Škoda.

BELINDA: (se prebudi) Kaj? Zakaj – škoda?

DOLI: Ker življenje ni pravljica.

GLORIA: A bi lahko bilo?

DOLI: Nak. Manjka tisto: in živela sta srečno do konca svojih dni. To, ta stavek je – morilski. A ne, Belinda? In kaj se je zgodilo potem?

BELINDA: Nič.

DOLI: No, vidiš.

GLORIA: (pretirano skrbna beseda) Ti jočeš, ljubica! Zakaj? (jo objame)

BELINDA: Ah, kar tako. Od lepega.

DOLI: No, no ...

BELINDA: Saj nisem žalostna. Razjokala sem se od lepega spomina.

DOLI: Že vem. Žal ti je – tipa. Tako lepo se je začelo in potem ... ni bilo nič.

BELINDA: (žalostna beseda) Že dolgo se nisem jokala brez čebule. Zdaj sem se spomnila ... ne, začutila, začutila sem kako lepo je bilo. In ko se začnem tako spominjat nečesa lepega, se zavedam, da nisem več takšna kot sem bila, da se je nekaj spremenilo in da mi je Mitja nekaj dal, nekaj pa tudi – vzel ...

GLORIA: (jo ševedno tolaži z objemom) Saj bo v redu, ljubica.

DOLI: To pa bi tudi jaz probala. Hvala za inspiracijo. Pa nehaj patetizirat, ljubica. Saj to je vesoljni zakon – (pregovorna, s kančkom ironije beseda) vsak trenutek v življenju ti nekaj dâ in nekaj vzame. Tako je tudi z moškimi.

BELINDA: (še bolj žalostna) Včasih se mi zdi še vedno grda.

GLORIA: No, no ...

DOLI: To je zato, ker jo nihče več ne gleda in občuduje. Ti bi pa res rabila enega voajerja s polnim delovnim časom. Ne, ne, še bolj voajerja in pesnika. Da jo gleda in piše himne. Ali pa prosi vsakega, ki jo obišče, da ti napiše pismo o tem kako jo je doživel. Spet pretiravaš. Prej si iz nje delala pohoštvo, zdaj pa jo častiš kot turistično znamenitost. Če boš tako nadaljevala, boš postala svoj lastni muzej.

GLORIA: (ostra beseda) Ti pa si res zlobna! (Belindi) Saj bo v redu, ljubica. Lepa je ... lepa je ... (premolke) A ni to čudno?

DOLI: Kaj?

GLORIA: To, da jo večina žensk mora – vzljubiti. Kot da bi že po naravi bila slaba in pokvarjena ...

DOLI: ... nečimrna, lahkomiselna, plehka, šibka, nestanovitna, pohlepna, požrešna ... Prekleti moralisti. Nekega dne si bodo izmislili kondom za možgane.

GLORIA: Saj, to je enako, kot če bi rekel, da je požrešna tortica in ne tisti, ki se z njo baše.

BELINDA: Ah, tortica! (Gloriji) Imaš kaj sladkega.

DOLI: Ha, od zdaj naprej ji bom rekla – moja tortica.

GLORIA: (še naprej resna) Pa še njeno ime uporabljajo za žaljivke. Pomislita, koliko žaljivk bi izginito, če bi rekli ...

BELINDA: Pejd v tortico.

DOLI: Torta ti materna.

BELINDA: Vse je šlo v tortico.

DOLI: Ti, karakterna torta.

BELINDA: Totalno sem v torti.

(...)

GLORIA: Kaj šele ko se slabo počuti ali pa se naleze kakšne bolezni.

DOLI: Oh, takrat pa jo kličejo drugače.

BELINDA: Takrat so – tehnični.

GLORIA: Strokovno oddaljeni.

DOLI: Kot da bi govorili o strojništvu: vnetja turbine so zelo pogosta in nevarna. Zato je nujno ...

BELINDA: ... redno opravljati turbinalno-vzdrževalna dela ...

GLORIA: ... da ne bi prišlo do turbinalnih zapletov, katerih posledice bi bile nevarne za vse turbine bližnje osebe ter širšo okolico.

DOLI: Klinika za turbinalne bolezni.

BELINDA: To je šele katastrofa.

GLORIA: Da, kliniko za turbine ponavadi postavijo v nek oddaljen kot bolnišnice, tako da moraš skozi pravi labirint hodnikov, da bi jo našla. »Navzdol do konca, zavijte desno, zavijte levo, naravnost skozi vrata, mimo dvigala, po stopnicah, vzdolž hodnika, okrog vogala, skozi nihajna vrata in ste tam.« Spotoma moraš še vsaj petkrat vprašati. In če iz vljudnosti znižaš glas, ker se trenutno nahajaš na oddelku za matere in otroke, ti ponavadi odgovorijo z opernim glasom: »Turbinalne bolezni? Ste rekli turbinalne? Ej, Francka, tale išče kliniko za turbinalne?«

DOLI: Pri tem pa so ženske še bolj nesramne kot moški.

GLORIA: In ko se končno vsedeš v čakalnico, ugotoviš, da se tudi tam uboge ženske na skrivaj ogledujejo in sprašujejo v sebi: »Kaj pa je tale staknila? In od koga? Ta že izgleda kot kurbina in ne turbina.« (premolke)

BELINDA: V lekarni pa je še hujše. Tam so vsi nekako nesramno sproščeni. Ko hočeš kupiti navadno milo za intimno nego, ti lekarnarka sredi največje gužve začne sproščeno, prijazno, jasno in glasno razlagati: če vaša nožnica ima neprijeten vonj, je več dejavnikov, ki lahko to povzročijo, kot na primer menstruacija, neprimerni spolni odnosi ali pa nezadostna higiena, veste? Zato morate higienska sredstva uporabljati vsak dan in sicer tako, da vzdržujete higieno vaše nožnice, ob tem pa uporabljate dodatna sredstva, ki so vam na voljo ... Oh, včasih si želim, da bi spet bila deklica.

DOLI: Zakaj pa to?

BELINDA: Zato, ker takrat nisva veliko vedeli o svetu in o ljudeh. Ker nisva vedele, naju ni skrbelo. Čas nedolžnosti. A nedolžnost se nikoli ne povrne.

DOLI: Kaj govoriš?! Zveniš kot nekakšna karakтерна tortica. Ko si bila nedolžna, si hotela nedolžnost izgubiti. Zdaj pa bi jo imela nazaj. Saj veš kako pravijo: po guncanju ni kesanja.

GLORIA: Nedolžnost je ... neprijetna zadeva.

BELINDA: Ni res. Takrat je vse bilo ... nekako skrivnostno, mistično, čisto ... kot poezija.

DOLI: Nedolžnost pomeni prav to, kar si rekla – ne vedeti. Kakšna poezija neki?! To je enako, kot da bi bile nepismene.

BELINDA: Aha. Ti pa si hodila v takšne šole, da so te, namesto s svinčnikom, učili pisati z učiteljevim korenjakom.

DOLI: Ne, to je bilo šele v gimnaziji ... V kabinetu za biologijo ...

GLORIA: Nehajta, prosim. Zdaj sta pa res otročje. Belinda, ljubica, boš ti povedala ...

BELINDA: (zazvoni telefon) Samo trenutek. Halo? Da? Koga iščete? Sestro Klaro? Trenutek, prosim. (trenutek)

Sestra Klara pri telefonu. Ah, vi ste, Jože. Da, ravno se odpravljam k maši. Seveda sem oblečena v kuto(?). Spodaj? Ne, spodaj pa nimam ničesar. Čakajte, čakajte, najprej se bom našminkala za vas. Vem, da vas to vznemirja. Evo, rdeča šminka ... našobila sem ustnice ... najprej zgornja ustna ... potem še spodnja ... kako se vam zdi? Krasno, krasno.

GLORIA: (zazvoni telefon) Halo? Da. Osnovna šola? Da. Koga pa želite? Ravnateljico. Počakajte trenutek, zvezala vas bom. (trenutek) Halo, ravnateljica pri telefonu. Kdo? Aha, ti si Igor. Spet si bil poreden, a ne? In ko si poreden, veš kaj te čaka? Kaznovati te moram. A ne?

DOLI: (zazvoni telefon) Halo, da? Ah, ti si Iztok. Da, da, seveda. Dolgo te ni bilo, srce. Kam me boš peljal? Na nogometno tekmo? Vau, to pa zveni zanimivo. Kdo igra? Italija proti Franciji? Finale? Super. A sva že tam? Vau, koliko ljudi! Šestdeset tisoč! In pred vsemi temi ljudmi me boš ... Oh, Iztok! Kako romantično. Kako te moram klicati? Zizou? Ali pa Zinedine? Dobro, dobro ... Kaj pa sem jaz? Italijanka?

BELINDA: Da, da ... jaz sem vaša grešnica. Poljubljam vas vroče, ker sem vas tako dolgo čakala. Ah, vaše uho, tako lepo za šepetanje ... tako sem vas pogrešala. Ampak, prosim vas, pohitite, ne bi rada zamudila k maši. Da, da ... Sram me je, tako se sramujem, ampak klic mesa je tako močan in grešen. Dotaknite se me, vroče vas prosim, prosim, da, da, samo prizdignila si bom kuto, ne bom je slekla, oh, prosim vas, pobožajte me, prav tu, saj veste, tu, kjer je hram moje nedolžnosti, in moje grešno telo se bo pokorilo vašim trdnim zakonom, ognjenim viharjem, ki me sežigajo v vaših rokah ... Ne stene, ne okovi me ne morejo preprečiti, da vas poljubljam, vroče, vroče, vroče poljubljam prav povsod.

GLORIA: Našeškala te bom s šibo po goli zadnjici. Kaj? Te je strah? Kazen mora biti vzgojna. Nič jokanja, ne bo pomagalo. Vem, srček, ampak, kdor ne uboga, ga tepe nadloga. No, skloni se. Hlače dol. Tudi spodnje hlače dol. Boš sam? Saj že veš kako to gre. No, in zdaj se z roko močno ploskni po zadnjici. Nič ne slišim. Močneje. Tako. Boli, a ne? Še enkrat. Še enkrat. Kdor je poreden, ga čaka kazen. Kar daj. Še enkrat. Močneje. Boli? No?

DOLI: Daj ga, Zizou! Potegni ga ven, Zizou! Čutim te od zadaj! Da, dvignila bom nogo. Raztrgaj mi tangice! Teci, teci zdaj, ne ustavljaj se, Zizou! Zabij ga! Da, do konca, Zizou! 60.000 ljudi navija za naju! Naprej, teci, teci! Driblaj, driblaj, oh, nihče ne dribla tako kot veliki Zinedine! Levi obrat! Zdaj na desno! Jaz sem tvoja Italijanka, driblaj me, Zizou! Oh, ponižaj me! Nora sem in blazna od tvojega preigravanja!

BELINDA: Vi ste moj greh in moje kesanje. Jaz sem vaša grešnica in vaša spovednica. Vaši prsti na mojem telesu rišejo nebeško pokrajino, oh, spovejte se, povejte mi vse s svojimi dotiki, poljubi, spovejte se do konca in do dna, hočem slišati vse vaše grehe, spovejte se mojemu telesu, in moje telo vam bo odpustilo, moje grešno telo bo sprejelo vse vaše grehe. In jaz vam bom povedala o svojem grehu – moja strast do vas, to je moj greh, z užitkom me izničite, ker sem nedolžna in zardelost mojega obraza govori o tem ... halo? Halo?

GLORIA: Če se ne boš dovolj močno, pridem k tebi in te jaz našeškam. Tako močno te bom našeškala, da mi bo postalo vroče, oh, pri vsakem udarcu mi postaja bolj vroče. Kar daj, ti se le pridno ploskaj po ritki. Meni je vroče, slekla si bom bluzo. Odpenjam si gumbe. Nič ne kukaj! Saj veš, da ne smeš videti ravnateljice gole. Tako je vroče, vsa sem prepotena. O, ti, ti, poredni fant, kaj si mi storil. Še krilo bom morala sleči, ti poredni fant. Tako te bom našeškala, o tvoja ravnateljica te bo tako našeškala. Kar ploskni se po zadnjici, močnejše, močnejše. Te boli? Še močnejše. Le daj! Le daj! Halo ... halo ...

DOLI: Hočem tvoj volej! Z volejem mi zabij gol! Oh, počakaj, počakaj samo trenutek Iztok ... (ima drugi klic, preklopi) Halo, mama? Da, da, bila sem v trgovini. Kupila sem ti vodico za čiščenje proteze. Ja, pridem v soboto na filane paprike. Vem, da bo tudi stric Vinko in teta Magda. Bom šla jaz na trg po solato in redkvice. Pa še pralni prašek? Da, da, tistega poceni bom vzela ... ja, vem, da je boljši ... Kaj še? Palčke za čiščenje ušes? Da, dobro ... Rekla sem, da, dobro, kupila ti bom palčke za čiščenje ušes! Veš kaj, zdaj nimam časa, da bi klepetala s tabo. Ne, v službi sem. Poklicala te bom, ko bom končala službo. Da, adio mami ... (spet preveže na prvi klic) ... z volejem mi zabij gol, Zizou! Oh, Zinedine, ti si največji centarfor ... Lahko tudi iz prostega strela! Streljaj! Streljaj! Gooooooooooooo! Halo? Zizou? Halo? Iztok?

BELINDA: Vesta kaj? Jaz imam tega dovolj!

DOLI: Česa imaš dovolj?

BELINDA: Dovolj imam tega, da me kar izklopijo, ko se zadovoljijo. Jaz si izmišljujem, fantaziram v njihovem imenu, jih prepričujem, da so enkratni, unikatni, neponovljivi, veliki, največji in ... ko jim pride, ko jim pozvoni, pa te izklopijo!

GLORIA: Se strinjam. Nekje sem brala, da je moški v bistvu nepopolna ženska. Zato sva se tudi medve z Belindo ...

BELINDA: (jezna, v zanosu beseda) Moški so egocentrični, ujeti sami vase, nezmožni sočustvovanja, ljubezni, prijateljstva ali nežnosti. Oni so popolnoma izolirane enote in nimajo odnosa do ničesar, kar niso njihove fizične zaznave. So neizrekljivo dolgočasne vrtavke, neškodljivi mehurčki ujeti v coni somraka na pol poti med opico in človekom.

DOLI: Prav zaradi te njihove nepopolnosti in neumnosti jih imam rada. Ne vem ali pri moških imam raje opico ali človeka.

BELINDA: (pridigarska beseda) Nezmožni so odtrgati košček ženskega kruha slastno in čutno, ne, pogoltnejo ga z občutkom krivde, sramu, s strahom, z negotovostjo, skratka z občutki, ki so zakoreninjeni v moški naravi.

GLORIA: Da, da, moški nikoli, ali pa zelo redko sočustvuje z žensko, temveč je obseden le s - »kakšen sem bil?«, kot nekakšen domnevno dober klepar.

DOLI: Ne vem zakaj se toliko razburjata. Edino, kar jaz sebe sprašujem v zvezi z moškim je – kako mi je bilo. Meni.

BELINDA: Moški bi preplaval reko iz samih smrkiljev in sluzi, čofotali kilometre z nosnicami potopljenimi v bruhanico, če se mu bo zdelo, da ga bo na koncu poti čakalo prijazno žensko mednožje.

DOLI: To se mi zdi krasno.

GLORIA: Moški so kot opice. Zato sva medve z Belindo ...

DOLI: Opice so pametne.

BELINDA: Ker ne vejo, da so neumne.

DOLI: Pametne so natanko toliko, kolikor so neumne. Zato jih imamo tako rade.

BELINDA: Ah, moški so ... (ne izgovori zadnje besede, ki je žaljivka)

GLORIA: Ah, moški so ... (ne izgovori zadnje besede, ker ne ve kaj bi rekla)

DOLI: Ah, moški so ... (ne izgovori zadnje besede, ki je poezija)

BELINDA: Malo so ...

GLORIA: ... premalo. Me ženske ne znamo cenit same sebe. Belinda, ljubica ...

BELINDA: (izdihne v rafalu) ... omejeni ... topi ... skopi ... neizobraženi ... Da, da, predvsem so neizobraženi. Mislim, glede nas so neizobraženi.

GLORIA: Se strinjam.

DOLI: Meni so, takšni kot so, prav luškani. Neizobraženi in neumni, prav takšne imam najraje. Samo skopih ne maram.

GLORIA: Ampak, Doli, prosim te lepo, saj v nas, oz. v njej, ne vidijo nič drugega kot priložnost za ... fuk.

DOLI: Saj tudi jaz v njih ne vidim nič drugega.

BELINDA: Pa še dvojna merila imajo: ko hočejo NJO, se trudijo, so spoštljivi in ti ugajajo na vse možne načine. Ko pa jim želja usahne, so nespoštljivi in zaničevalni. NJENI problemi jih sploh ne zanimajo.

DOLI: Jaz imam rada nespoštljive. Kaj naj delam s spoštljivim tipom, ki mi bo z razdalje dveh metrov šepetal: »Oprostite, mična gospodična, ampak zelo rad bi zmotil vašo intimo. Bilo bi mi v veliko

zadovoljstvo in štel bi si v čast, če bi me sprejeli vase, kot vam blizko bitje in mi dovolili, da sprehodim svojega kmeta po vaših poljih ...»

GLORIA: Saj ne gre za to. Ali ti misliš, da je ONA spoštovanja vredna?

DOLI: Da.

BELINDA: Ne, ne, vprašanje se glasi takole: ali ti misliš, da je ONA občudovanja in oboževanja vredna?

DOLI: Absolutno.

GLORIA: No, potem razumeš o čem govoriva.

BELINDA: Se strinjaš, da jih je treba ... vzgojiti. Njihova nevednost je že žaljiva.

DOLI: O.K. Se strinjam, da o nas nimajo pojma ... ampak ...

BELINDA: A sem vama pravila o tipu, ki ni vedel kaj so to vložki?

GLORIA IN DOLI: Ne!?

BELINDA: Nekega dne, ko sva skupaj gledala TV, so vrteli reklamo za higijenske vložke. Punca, ki je igrala glavno češpljo v reklamah, je najprej bila žalostna in zaskrbljena. Špikerica jo je ravnokar obvestila, da je dobila ... saj veste ... mesečnino, periodo, mesečno plačilo, davek v krvi, ki ga ženska mora plačati za svojo ženskost. Torej, glavna češplja v reklamah je padla v totalno depresijo. V njenem pogledu je bilo mogoče prebrati, da je začela dvomiti sama vase, in, čeprav je bila brez dvoma lepa, se je sama sebi zdela grda in umazana. Po izrazu, ki ga je imela na obrazu, se je zadeva zdela zelo resna, in bi lahko pomenila začetek anoreksije ali bulimije, eksistenčne raztrganosti in drugih nevšečnosti, ki bi jo lahko pripeljale do hujših oblik suicidalnih misli in majhnega nekrologa v lokalnem časopisu. Ampak, špikerica ji je povedala, da naj ne skrbi, da bo vse v redu, ker so znanstveniki iznašli odgovor na vsa njena krvava vprašanja. Potem se na ekranu prikaže nekakšen majhen flajšter, ki ima to moč, da vpije pol litra modre tekočine. Po tem izvemo, da je glavna češplja v reklamah modre krvi, princesa ali grofica ali kaj takega. In ko zalepi tisti flajšter tam, kamor je treba, in ta vpije njeno modro kri, ne le da izgine vsa depresija, žalost, zaskrbljenost, dvom, temveč češplja postane nenaravno živahna, plešoča, takoj zapelje sanjskega tipa, ki z njo pleše vso noč na vso moč.

Ko se je reklama končala je moj fant rekel, da si želi, da bi tudi midva probala. Kaj, sem ga vprašala. Ta flajšter, je rekel, dajva se s flajštrom. Kaj bi ti rad s flajštrom, sem ga vprašala. Zadel bi se s flajštrom, je rekel. To je očitno nekakšno poživilo, neka droga. A si videla češpljo v tej reklamah?, je rekel. Ko si je zalepila flajšter, je čisto znorela. Pa tisti njen tip ga sigurno uporablja. Dajva se s flajštrom.

In jaz sem mu dala flajšter. Zalepil si ga je pod jajca. In čakal. Čakal. Čakal. Ker je tako dolgo čakal, a se nič ni zgodilo, je zaspal. Ko se je zbudil, je rekel, da ta flajšter očitno drugače deluje na moške. Če je za ženske poživilo, je za moške pomirjevalo.

Ampak, najhujše je bilo, ko je hotel flajšter odstraniti z jajc. Lepilo se je prijelo dlak in ko je odtrgal flajšter z občutljivega mesta je dejansko začel plesati okoli kot češplja v reklamah.

DOLI: Belinda, Belinda, kje ti najdeš vse te tipe? Pa tisti – Mitja ...

BELINDA: Mitja je bil pravi domoljub. Ljubil je svojo domovino.

GLORIA: Ta tvoja zgodba je alarmanten primer moške nevzgojenosti.

BELINDA: Se strinjam, in zato je zadevi treba pristupiti radikalno.

DOLI: Radikalno? Kako to – radikalno?

GLORIA: Belinda misli – radikalno – v tem smislu, da sva se ona in jaz odločili ...

BELINDA: Šola.

GLORIA: (zelo začudena beseda) Šola?

DOLI: Šola?

BELINDA: Šola državljanske vzgoje.

GLORIA: (zmedeno-prijazna beseda) Ti misliš, ljubica, šolo, kot erotično igrico ali ...

BELINDA: Ne, resno mislim.

DOLI: Ampak, kakšno zvezo ima nevzgojenost moških z državljansko vzgojo?

BELINDA: (odločna beseda) Ima, pa še kakšno zvezo. Razen tega, se mi zdi, da tudi vedve potrebujeta državljansko vzgojo. Sedita tukaj. (Doli in Gloria sedeta, kot v šoli) Tako. Zdaj mi povejta, od kod vsi mi prihajamo?

DOLI: Kdo pa je – vsi mi?

BELINDA: Vsi. Moški in ženske. Vsi Slovenci in Slovenke?

GLORIA: Kako – od kod? Iz Slovenije.

BELINDA: Kaj pa je Slovenija? Kako se ji reče? Slovenija je naša ...

GLORIA: Slovenija je naša ... domovina!

BELINDA: In kaj še?

DOLI: Kaj pa je še?

BELINDA: Slovenija je naša ... ma ... ma ... ma ...

DOLI: Mati!

BELINDA: Odlično. In kaj ima mati?

GLORIA: Pa mati je nežna, skrbna, ljubeča ... in ima ...

BELINDA: Kaj ima mati, česar oče nima?

DOLI: Mati ima ... joške, oz. prsi, iz katerih teče ... tisto ... mleko ...

BELINDA: In kaj še? Kaj še?

GLORIA: Mati ima ... NJO ...

BELINDA: In kako se ji reče? Kako se ji reče? Kako ji rečeš, a da je ne žališ ... in ne pomanjšuješ ...

DOLI: Ti misliš kako se ji reče ... lepo ...

GLORIA: ... in domoljubno? Pa reče se ji ...

Mati Slovenija, tvoji smo sinovi,

naše je življenje tvoje, ko pozoveš nas.

DOLI: Mati Slovenija, strti so okovi,

mi pripravljeni stojimo slednji čas.

BELINDA: Nehajta! Reče se ji ... Vu ... vu ... vu ...

GLORIA: Vu ... vu ... vu ...

DOLI: Vugina!?

BELINDA: Vulva!

GLORIA: Vulva se ji reče?

DOLI: Vulva?! Sloveniji se reče – vulva?

BELINDA: Vulva. Če je naša mati, potem vsi prihajamo iz njene vulve. In če vsi Slovenci in Slovenke prihajamo iz vulve, potem smo ...?

DOLI: Smo ...

GLORIA: Smo ...

BELINDA: Smo ... Slo ... vul ... venci!

DOLI: Slovulvenci?!

GLORIA: Slovulvenci.

BELINDA: In naši sosedi so: Vulvitalija, Avulvavstrija, Madžarska vulva in Hrvulvaška. Slednja je bila nekoč, skupaj s Slovulvenijo, v skupni Socialistični Federativni Republiki Vulvoslaviji s Srbivulvijo, Črno Vulvo, Makedovulvonijo in Bosno in Vulvorosno. Zdaj pa smo skupaj v Evropski Vulvuniji - Gervulvomanijo, Vulvanglijo, Fravulvancijo, Nizovulvsko, Luxenvulvom, Portuvulvom, Špavulvanijo, Nizovulvsko, Belvulvijo ...

DOLI: Dobro, dobro, dovolj ...

GLORIA: Razumeli sva.

BELINDA: Ne, nista. Nista razumeli. Prosim za dijaopozitiv ... Tako, torej, nekoč je naša domovina, oz. vulva, kot sami veste, izgledala kot navadna kura. Danes pa je karta naše domovine – takšna: desni jajčnik je Prekmurje, levi pa je Gorenjska; vhod v vagino je Koper; vse gre prek Ljubljane, v kateri je tudi Vulvament; itd

DOLI: Kaj?

BELINDA: Vulvament. Kdo je razumel, bo tudi doumel. Torej, če pogledamo tudi slovenski grb, ki je sestavljen iz dveh hribčkov na levi in desni, ter korenjaka v sredini ... iz katerega bruhajo ... hm ... zveeezdee, ga lahko razumemo kot dopolnitev in oploditev; slika zelo zorno prikazuje pravi odnos do domovine, oz. domače vulve. Govori o tem, da svojo domačo vulvo moraš spoznati, da bi jo še bolj ljubil; govori o tem, da se ne smemo spraševati kaj lahko vulva stori za nas, temveč, kaj lahko mi sami storimo za domačo vulvo; govori o naši ljubezni do vulve in te ljubezni se ne smemo sramovati. Sram je prikrivanje nečesa, kar imaš, kar je naravni del tebe ...

Konec I varianta

GLORIA: Ljubim te!

DOLI: Kaj?!

GLORIA: Ljubim jo! In se tega ne sramujem! Ljubim te, Belinda! Ti si moja domovina!

DOLI: Kaj pa govoriš? Se ti je zmešalo?

GLORIA: Ne, ni se mi zmešalo. Belinda v bistvu ves čas hoče povedati, da sva ona in jaz ...

DOLI: Kaj? Lezbijke? Moji najboljši prijateljici sta lezbijki? A to hočeta povedati?

GLORIA: Lahko tudi tako rečeš ...

BELINDA: Ne, nisem tega hotela reči.

GLORIA: Dobro, Belinda, mogoče sem bila preveč direktna, ampak v bistvu ...

BELINDA: Ne, nisem tega hotela reči.

GLORIA: Kaj? Kako to – nisi tega hotela reči?

BELINDA: Tako lepo.

GLORIA: Torej, hočeš reči, da si mi lagala?

BELINDA: Ne, nisem ti lagala ... Saj te imam rada ...

GLORIA: Imaš me rada? Imaš me rada?! Kaj pa to pomeni?!

BELINDA: Da te imam rada.

GLORIA: (se razjoče na široko) Daaa meeee imaaaaaaaš radaaaa?!

DOLI: Kaj je zdaj to? Tragičen ljubezenski prizor dveh lezbijk? Fuj! Sram vaju bodi! Toliko let vaju poznam, pa nisem vedela, da sta ... da sta ... tako perverzni! In če sta vedve lezbijki, potem bodo vsi mislili, da sem tudi jaz! To bo uničilo mojo reputacijo!

BELINDA: Kaj pa si ti? Če velja tisto, kar je Gloria rekla, da so moški v bistvu nepopolne ženske, potem se tudi ti družiš s samimi lezbačami.

DOLI: Kako prosim?!

BELINDA: Ja, moški, oz. nepopolne ženske, ki imajo radi ženske. Na tem svetu so potemtakem same lezbijke.

DOLI: Vedve sta popolnoma nori! In če sta že to, kar sta priznali, da sta, potem se, žal, z vami ne morem več družiti. Izrodka! Spake! (odide)

BELINDA: (Glorii) Ne joči, ljubica. Oprosti, ampak morala sem ...

GLORIA: (jokava beseda) Jaz pa sem ... jaz pa sem mislila ... da sva medve ... da si končno dojela ... po vseh teh razočaranjih ... z moškimi ... da sva ...

BELINDA: Saj sva najboljši prijateljici, a ne?

GLORIA: Ja, ampak ... ampak ... če ji nisi hotela povedati, tisto ... kar sem jaz mislila ... da ji hočeš povedati ... potem ... mi povej ... kaj si hotela povedati?

BELINDA: Noseča sem.

GLORIA: Kaj?! Ti si pa res nora! Saj ne moreš biti noseča!

BELINDA: Noseča sem.

GLORIA: Poslušaj me, ljubica: da bi bila noseča, moraš biti z moškim ... Moj bog! Ti si bila z moškim!

BELINDA: Da.

GLORIA: In kdo si je prislužil to čast, da s tabo ...

BELINDA: Tisti s flajštrom.

GLORIA: Kdo?!

BELINDA: Tisti, ki se je hotel zadeti s flajštrom, s higienskim vložkom ...

GLORIA: In ti si mene izdala, da bi se sparila s tem butlom ... z idiotom ... Oh, bog, Belinda, kaj si mi storila?! Ves svet in vse lepo si mi uničila! Tisto malo vere in upanja, ki si mi ju dala, si odpihnila v enem stavku. Oh, nesrečna ženska! Jaz nimam več tal, ki bi me držala. Oh, ubila si me ... ubila si me ... umiram, ah, umiram ... (začne se smejati, kar pomeni, da se bomo kmalu nehali igrati)

BELINDA: Če bo punca, jo bom imenovala – Gloria.

GLORIA: Res?! Res?! To je lepo. Čakaj, čakaj, kaj pa če bo fant?

BELINDA: Če bo fant ... bo ... Slavko.

Konec II varianta

DOLI: Jaz ne morem ničesar več narediti za svojo vulvo.

BELINDA: Zakaj?

DOLI: Ker je že narejeno.

GLORIA: Kaj je narejeno?

DOLI: Tisto, kar se naredi. Noseča sem.

BELINDA IN GLORIA: Neeee!

DOLI: Da.

BELINDA: Kdo pa te je napravil nosečo?

DOLI: Tisti s flajštrom.

BELINDA IN GLORIA: Neeeeeee!

DOLI: Da.

GLORIA: Tisti – butl?! A nisi mogla malo bolje izbirat? Kakšen IQ bo imel otrok takega očeta.

DOLI: Upam, da bo bolj na mamo.

BELINDA: Jaz tudi.

DOLI: Hvala.

BELINDA: Ne, ne, mislila sem nase.

GLORIA: Kako si mislila nase?

BELINDA: Jaz sem tudi noseča.

DOLI IN GLORIA: Neeeeeee!

GLORIA: Menda ne s tistim voyerjem?

DOLI: Z gledalcem?! Z velikim bratom.

BELINDA: Da.

GLORIA: To pa je čudež! Miracolo! Nisem vedela, da lahko zanosiš od – pogleda.

BELINDA: Mogoče bo slikar.

DOLI: Kdo?

BELINDA: Otrok, kdo pa!

GLORIA: Jaz sem mislila, da sem edina ...

DOLI: Jaz sem mislila, da si Donat MG.

BELINDA: Edina – kaj?

GLORIA: Edina noseča.

BELINDA IN DOLI: Neeeeeeeeeeeeee!

GLORIA: Da.

BELINDA: Kdo pa je?

DOLI: Ga pozna?

GLORIA: Mogoče.

BELINDA: Kako to misliš – mogoče?

GLORIA: Tako lepo. Mogoče ga vedve poznata, ker jaz ne vem kdo je ...

DOLI: Je bil na belem konju?

GLORIA: Ne.

BELINDA: Na kameli?

GLORIA: Ne.

DOLI: Prišel ti je od zadaj, medtem ko si ti rezala solato ...

GLORIA: Ne.

BELINDA: Potem pa je zagotovo kak – neznani junak ...

Ko sem ga bila prvič zagledala

bila sem mala, bila sem nevedna,

Ko sem ga končno spoznala,

Vsa neizkušena in radovedna ...

Tako plešast in z veliko glavo,
z dolgim vratom, kot kak žirafon,
namesto nog dva trebuščka obrasla s travo ...
to bil je on ...

Bil očarljiv je tako podolgem -
Tako zgovoren in poln besed,
če bi takrat vedela kar zdaj vem ...
bi opazila, da je nem ...

Ko sem ga bila prvič zagledala
bila sem mala, bila sem nevedna,
Ko sem ga končno spoznala,
Vsa neizkušena in radovedna ...

Ah, bil je take vrste intelektualec,
Ki vse zna ko ničesar ne ve,
Sprva vljuden in majhen kot palec,
Na koncu velikan, ki premika goré.

Bila sem mlada, bila sem neumna,
Zdaj se mi zdi, da me pamet mori,
A ona je švedno pogumna,
Brez pameti vseskozi gori.